

Tropes TAMPOC a Afganistan ni a Haití

nº 53 setembre 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals: pàg 10-12
Un govern d'esquerres?
IU, a la deriva

Sindical: pàg 4-9,13
Reedició del pacte social
Cop a la patronal de telemàrqueting
Fisipe: últim capítol?
Vaga a Renfe contra la privatització

Moviments: pàg 14 i 15
Agressions a Gràcia
Desallotjaments a Barcelona i Iruña

Internacional: pàg 19 i 20
Lliçons de Nayaf
Putin responsable de la massacre
Entrevista sobre el Sàhara Occidental
Els presos palestins, en vaga de fam

LA NOSTRA CRÍTICA ENS RECOMANA...

Mar adentro del director Alejandro Amenábar

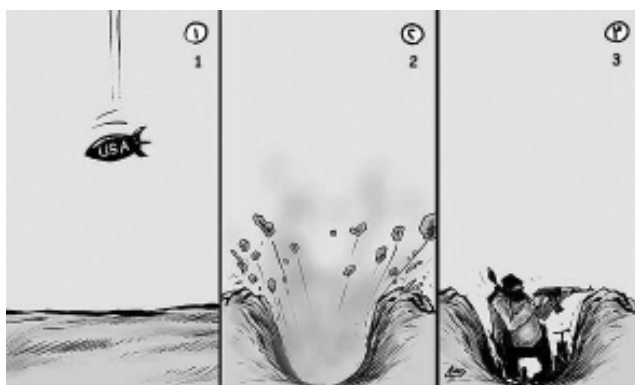
Molts de nosaltres coneixíem la història de Ramon Sampedro perquè va ocupar un temps els mitjans de comunicació: un gallec amb tetraplegia que va passar quasi trenta al llit reivindicant el dret a una mort digna. Delicte llavors i delicte ara.

¿Amb aquest ingredient es pot fer una pel·lícula que la gent vulgui anar a veure? Rotundament sí. Als qui pensen que no estan disposats a passar dues hores en contacte amb aquest tema aconsellem deixar-se a casa aquest prejudici: és una pel·lícula lluminosa, vital i amb sentit de l'humor. També és necessària, magnífica i difícil d'oblidar. Hi ha qui diu que el millor llibre és el que et canvia una mica, el que aconsegueix modificar-te d'alguna manera, doncs aplicat al cinema, aquesta és la millor pel·lícula. Sampedro deia que "la vida sense llibertat no és vida" i la seva va ser una lluita conseqüent i sense treva, i Amenábar n'ha fet una obra d'art: agafeu dos mocadors (un per riure i l'altre per plorar) i entreu a la primera sala on la projectin. La necessiteu.

La gran seducció, del director Jean-François Pouliot.

Posem una illa d'antics pescadors on ara ja tots viuen del subsidi. La possibilitat d'instal·lar una fàbrica per tenir accés a un lloc de treball serà la motivació de tots els habitants, però l'empresa posa la condició que l'illa ha de tenir metge. Convèncer un metge perquè vulgui viure a l'illa demanarà moltes dots de seducció.

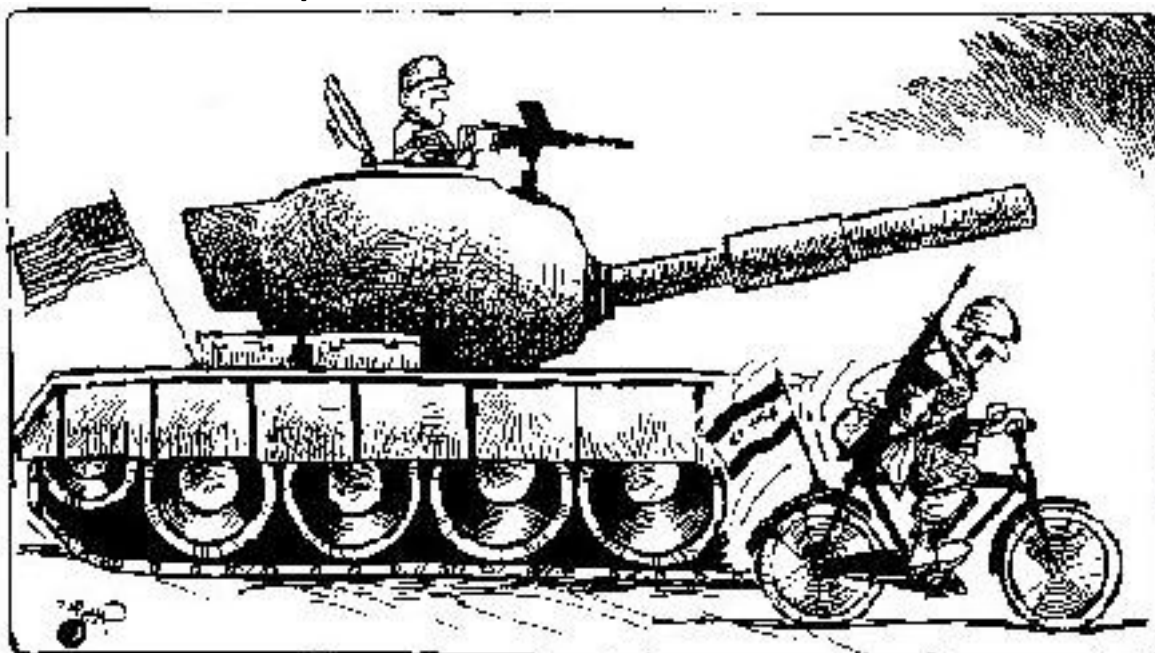
En la millor línia de la comèdia, més senzilla impossible, més agraïda tampoc: 108 minuts de somriure permanent. Terapèutica.

Nou govern iraquità

Nou exèrcit iraquità

Comença un nou curs amb el centre polític internacional a l'Iraq-Palestina i en la seva repercussió en les eleccions nord-americanes. Bush ha patit un revés seriós aquest estiu a Faluja i Najaf. La seva incapacitat per derrotar la resistència no és un problema estrictament militar. Tot i la carnisseria provocada per bombardejos sistemàtics no aconsegueixen doblegar la resistència, perquè aquesta compta amb un suport popular amplíssim. El territori que controla la resistència i del que s'ha retirat l'exèrcit nord-americà creix. A Najaf, i quan els americans es trobaven a escassos metres de la mesquita d'Alí, milers i milers d'iraquians procedents de tots els racons del sud i centre de l'Iraq van irrompre a l'escena fent inviable l'assalt final i obligant a trobar un desenllaç pactat amb la intervenció de l'aiatol·là Sistani.

Aquesta situació i els sabotatges continuats als oleoductes que han bloquejat l'exportació de cru iraquià, són a la base de l'augment del preu del petroli aquest estiu que ha fet sonar els indicadors d'alarma. Al costat de l'Iraq, dos puntals mundials més de la producció de petroli es troben en situació de crisi: Veneçuela, que esperava el resultat del referèndum contra Chávez, i Rússia, que veia el pols entre Putin i la principal petrolera, Yukos. Aquest és el nou ordre que deixa Bush al final del seu mandat. Pot presentar una dada a favor seu -és clar, a favor

de la gran burgesia: una certa recuperació de la taxa de benefici, aconseguida després de l'11 de setembre amb: 1) un brutal augment de la despesa pública dirigit directament a empreses i armament amb reduccions en prestacions socials i un elevat dèficit, i 2) amb una ofensiva global de la patronal per fer retrocedir les conquestes dels treballadors, amb milions d'acomiadaments i reculades en tots els ordres. Tot això ha estat possible per l'escalada de la repressió global sobre el poble nord-americà amb l'excusa de la lluita antiterrorista. Sota aquesta bandera i amb complicitat mútua s'alineen tots els governs del món per permetre massacres com la d'Ossètia del Nord, massacres de les quals el primer responsable és el mateix Putin.

Malgrat tot, aquesta política no ha aconseguit de fer callar la veu de les masses. S'aixeca als països ocupats, a l'Iraq, a Palestina amb la vaga de fam dels presos que ha tornat a donar el protagonisme a les accions de masses davant els actes individuals,

però també a Nova York mateix, i a l'agost, contra Bush, eren milers de persones.

Al'Estat espanyol, ja sense eleccions a la vista, començarà a governar Zapatero. No tenim cap dubte del caràcter d'aquest Govern, un govern al servei de la patronal i la Monarquia, per la qual cosa s'enfrontarà necessàriament als treballadors i els pobles. Però el Govern no actua amb arrogància, conscient que va guanyar les eleccions de rebot, i per superar la seva debilitat inicial treballa per teixir un entramat de complicitats, amb les direccions de CCOO i UGT, amb IU i ERC. Així mateix ha de combinar alguna mesura popular per permetre a continuació dues mesures de més calat contra els treballadors.

Això és el que va passar amb la retirada de l'Iraq per enviar tropes a l'Afganistan, i la Guàrdia Civil a Haití tot seguit. O en el front sindical, la política del Pacte Social amb CCOO i UGT ha de permetre passar la reforma sobre les pensions, privatitzacions com les Drassanes o Renfe... En el cas vital per al Govern dels Pressupostos Generals tots els interlocutors que han citat se senten favorables a donar suport als primers comptes presentats per l'executiu.

Però aquesta mateixa conformació d'un bloc de

facto al voltant del Govern d'en *Sosoman* permetrà avançar en una reorganització a l'esquerra d'aquest bloc. Ja s'han començat a fer algunes passes en aquest sentit, per exemple amb la candidatura a les europees "Per una Europa dels treballadors i els Pobles. No a la Constitució europea", després amb la ruptura de Corriente Roja d'IU que també crida a formar un Bloc, de segur amb altres iniciatives que potser no coneixem. Això mateix pot passar en el terreny sindical. El que és segur és que aquest procés s'ha produir al pas de les lluites concretes dels treballadors/es i els pobles, de la joventut, contra l'imperialisme i, evidentment, contra la Constitució europea en ocasió del referèndum. En aquest procés hem de forjar una referència significativa.

9 de setembre de 2004

No tenim cap dubte del caràcter d'aquest Govern, un govern al servei de la patronal i la Monarquia, que s'enfrontarà necessàriament als treballadors i els pobles.

Reedició del Pacte Social

El mes de juliol CCOO i UGT signaven una declaració conjunta amb la CEOE, la CEPYME i el Govern "Pel diàleg social 2004: competitivitat, ocupació estable i cohesió social". Un cop més Fidalgo i Méndez arrosseguen la classe obrera darrera dels empresaris amb els seus lemes de creixement econòmic (increment de beneficis), productivitat (augment de jornada), competitivitat (disminució de salaris i acomiadaments)... paraules que tots sabem el que avui signifiquen.

Amb aquest "inequívoc missatge de confiança institucional" es pretén assegurar la pau social en el nou mandat del PSOE. En el document es preveuen estudis, anàlisis i, fins i tot, una comissió d'experts però és previsible que de resultes del pacte aquesta tardor ja surti alguna llei i l'any que ve intentin una nova reforma laboral (la 5a en 20 anys, veure quadre adjunt). Es pot copsar que darrera les formulacions ambigües només hi ha mesures contra els treballadors, així frases com "adaptació de la negociació col·lectiva a les necessitats de l'empresa" i "analitzar l'ordenació de l'actual tractament normatiu dels drets col·lectius" assenyalen el

camí de pèrdua de drets de negociació. Altres redactats com "reforçament de la contributivitat a partir d'una major correspondència paulatina entre aportacions i prestacions" i "potenciar els sistemes de previsió social complementària" obren la porta a canvis negatius en el càlcul de les pensions, a la disminució de quotes empresarials i a la privatització.

Com sempre es parla d' "insuficient volum d'ocupació", "alt nivell de temporalitat", "sinistralitat laboral"... però com a elements objectius sense dir-ne els responsables. Aquesta declaració tant l'hauria pogut promoure Aznar com Zapatero. ¿Per què no s'apunten mesures com:

derogació de les lleis de contractes temporals, reducció de la jornada laboral per donar treball als aturats, persecució dels tancaments de fàbriques, fiscalitat progressiva, mesures contra els capitals especulatius, o contra l'evasió de capitals? NO! –ens dirien ràpidament- això no pot ser perquè va contra l'economia –capitalista, diríem nosaltres.

La lògica burgesa, que han fet seva aquests sindicats, és de que quan millor els vagi als capitalistes, més treball hi haurà. Però tot el contrari, la realitat està mostrant que, per augmentar els beneficis la burgesia destrueix i desregularitza el treball. Ens volen fer creure que no hi ha cap més alternativa que tolerar l'eliminació de llocs de treball tot esperant que la

Història dels acords i les reformes laborals

1977 Pacte de la Moncloa

1979 Acord Bàsic Interconfederal

1980 Acord Marc Interconfederal

1981 Acord Nacional d'Ocupació

1983 Acord Interconfederal

1984 1a Reforma laboral: Contractes temporals a 3 anys

1992 Llei de Mesures Urgents sobre Foment d'Ocupació i Protecció per Atur: Contractes temporals a 4 anys. Contracte indefinit a temps parcial. Bonificacions

1994 2a Reforma laboral: Anul·lació límit jornada diària i setmanal, polivalència, complements no consolidables...

1997 3a Reforma laboral. Acord Interconfederal per a l'Estabilitat en l'Ocupació: Nou contracte indefinit amb menor indemnització. Facilitats per a l'acomiadament objectiu. Bonificacions quota empresarial.

1998 Reforma contractes a temps parcial

2001 4a Reforma laboral: Mesures urgents de reforma del mercat de treball i la millora de la seva qualitat: Anul·lació tope 77% de jornada pels contractes a temps parcial

2002 Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva

2004 Pel diàleg social: competitivitat, ocupació estable i cohesió social

Des del primer del 77 que inicià la contenció salarial fins al pacte del 2004, s'ha mantingut quasi ininterrompudament el pacte social amb les seves reformes laborals derivades. Resultats: les rendes salarials han disminuït en benefici de les patronals (sense comptar la transferència indirecta per privatitzacions). S'han destruït 1.500.000 llocs de treball fixos per EREs (1987-2002). S'ha anat creant diversitat de contractes temporals amb menys indemnització i remuneració que els fixes. S'han rebaixat les quotes empresarials. S'ha trencat el límit de la jornada. S'ha incrementat la mobilitat funcional i geogràfica... En resum, l'Estat espanyol té el rècord dins la UE de taxes de temporalitat i de sinistralitat i la de l'atur està per sobre de la mitjana, essent els joves i les dones els sectors més afectats.

“innovació”, el famós I+D o l'augment de valor afegit de mans dels empresaris torni a crear-los, quan precisament això significa una major mecanització per substituir treballadors. Intenten que els treballadors se sumin a la competència empresarial competint contra els treballadors d'altres països en una cursa per la rebaixa de les condicions laborals.

El capitalisme ja no pot assegurar el treball a la classe obrera a pesar de haver creat les condicions per a una economia socialitzada en la qual tothom pogués treballar menys hores. La dinàmica infernal del benefici exclou cada cop més sectors de la població, destrueix irresponsablement l'entorn i acumula mercaderies que no pot vendre. El camí d'acceptar el mal

les entitats financeres amb diners de tots?) i la coordinació de les lluites per anar a una mobilització conjunta. Tots els contractes temporals de la plantilla han de passar a fixos, cal revertir les subcontractacions incorporant-les a plantilla, a mateix treball mateix sou i mateix contracte! Cal exigir des d'ara la llei de les 35 hores, ara que el PSOE està al poder (que faci el que deia quan era oposició) unint-nos els treballadors fixos, precaris, en atur i immigrants pel repartiment de la feina existent. Contra la pretensió d'acostar les condicions laborals millors a la dels països més endarrerits, els interessos de la classe obrera són inversos: la generalització de les seves conquestes a tot el món (sindicats, jornada...) amb la

menor, sigui la congelació salarial, la reducció de plantilla o l'augment i flexibilització de la jornada no impedeixen la descapitalització i la seva voluntat final, són només passos graduals per anar debilitant les forces i arribar més fàcilment al mal major, el tancament de la fàbrica.

Però **sí** que hi ha un altre camí, un únic camí per la defensa dels interessos de la classe obrera: l'oposició frontal a l'ofensiva neoliberal, no acceptar cap retrocés en els drets i condicions de treball, front als xantatges de “deslocalització” ocupar la fàbrica impedit el seu desmantellament, continuar la producció sota control obrer exigint a l'Estat la nacionalització del mitjà de vida dels treballadors que moltes vegades afecta tota la comarca (no salven

solidaritat, la lluita internacionalista.

Els mitjans de comunicació posaran el crit al cel, tant el govern com els buròcrates sindicals intentaran convèncer de l'absurditat de la idea, que si Europa, si la globalització..., però són els treballadors, incloses les bases en els seus sindicats sense acatar aquest pacte a favor de la burgesia, els que sí que podem. No podem deixar en mans dels capitalistes el nostre futur, si els treballadors no ens defensem no ens defensarà ningú: prou d'enganys als treballadors, front el diàleg social, lluita de classes! Haurem de presentar batalla a les conseqüències d'aquest nou pacte que aniran en la línia europea d'atacs a la classe obrera.

Jaume Q.

Última hora: La tèxtil Tybor (Girona) presenta un nou expedient de regulació

La tèxtil Tybor de Massanes (Girona) ha plantejat el tancament de l'empresa. El dia 3 de setembre va presentar a la delegació de Treball de Girona un nou expedient de regulació d'ocupació (ERO), que representa la pèrdua de 150 llocs de treball. El 90% dels treballadors/es de la Tybor tenen entre 18 i 30 anys d'antiguetat. Han rebutjat la proposta d'indemnització de la patronal (vint dies per any treballat) i la Generalitat continua en silenci. Els treballadors/es de Tybor ja havien iniciat abans de la presentació de l'ERO un procés de lluita (pancartes a la porta de l'empresa, assemblees...), i ara estan decidint quina serà l'ofensiva a la decisió patronal.

A les comarques gironines es presenten nous ERO en el sector tèxtil: Manufactures Gasol (Salt) i es parla de tancaments al Ripollès. Arriben després dels tancaments de les multinacionals Panasonic i Levis. Això se suma als tancaments de Fisipe, Samsung, Novalux, Izar... Aquests tancaments formen part del procés de desertització industrial que des del corrent d'opinió de Girona ja anunciàvem el Primer de maig. Això a més fa que les empreses que queden imposin un retrocés generalitzat de les condicions de treball. Aleshores dèiem que calia passar a l'ofensiva: exigint a la Generalitat la no acceptació dels EROs i als sindicats majoritaris, en aquest cas a CCOO, fermesa en la defensa dels llocs de treball i que posin els seus mitjans al servei de la unificació de les lluites i de la mobilització contra els tancaments i la precarietat. Defensant un sindicalisme de classe i de lluita, en què les bases tinguin l'última paraula. Cal l'enfrontament als tancaments!

Miquel -Girona

Sentència de frau de llei

Cop a la patronal de telemàrqueting

El 28 de juny el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, davant del recurs de Sogecable i Canal Satélite Digital, va dictar una sentència que posa en evidència la falsedat del sector del telemàrqueting.

En gairebé tots els articles sobre el telemàrqueting us hem explicat que el sector ha estat creat per les grans empreses (Telefónica, banca, Sogecable...) per tenir treballadors/es en precari, per poder acomiadar quan vulguin i a molt baix preu, i per pagar salaris de misèria. Els grans sindicats tenen una part de la responsabilitat perquè, en lloc de denunciar-ho i organitzar els treballadors/es contra el frau de llei i la cessió il·legal de treballadors, van acceptar que el sector es creés i van signar el I Conveni del telemàrqueting, acatant així tàcitament les condicions de precarietat i sobreexplotació. Aquesta sentència, que van guanyar 8 treballadors/es de CATSA-SOGECABLE, suposa un cop dur per Sogecable i la patronal del sector. La sentència diu que Sogecable ha creat un "contracte aparent", evitant així tant la contractació directa com l'aplicació del Conveni d'empresa.

"No és una cessió il·lícita sinó un sol contracte amb les tres condemnades (CATSA, Sogecable i CSD), perquè aquestes són l'únic empresari".

Pel que fa a quin conveni és d'aplicació diu que: "el Conveni Col·lectiu aplicable als treballadors de CATSA, és el de Canal Satélite Digital [actualment hi ha conveni únic de grup], perquè mantenir l'aplicació del Conveni del Telemàrqueting seria perpetuar l'eficàcia d'un contracte que hem declarat fraudulent".

Al telemàrqueting tenim moltes sentències que donen la raó als treballadors/es, tant per combatre la cessió il·legal de treballadors -situació estesa al sector del

telemàrqueting, perquè són molts els treballadors/es del sector que fan la seva feina als centres de l'empresa contractant tot rebent les ordres dels responsables d'aquestes empreses- com per combatre el frau de llei o contractes falsos creats per les grans empreses per evitar la contractació directa i l'aplicació del conveni de les seves empreses.

Però a més de les sentències els treballadors/es

Sogecable

necessitem l'acció sindical. Davant de l'argument de la direcció dels sindicats que ens carreguem el sector, nosaltres els diem que no tenim cap problema en carregar-nos un sector que s'ha creat per sobreexplotar-nos i evitar que s'apliquin els convenis que han costat anys de lluita.

Els treballadors/es duem perdent poder adquisitiu, condicions laborals i fins i tot el lloc de treball, i de la situació que ens trobem tenen una part de responsabilitat les direccions dels sindicats que signen pactes com el de moderació salarial, que frenen les vagues o pacten les ETS que accepten convenis per sota de l'estatut dels treballadors.

Els sindicats haurien d'organitzar un pla per tots treballadors/es en situació de cessió il·legal o frau de llei, per combinar les denúncies amb la mobilització.

Raquel. Delegada CCOO. Catsa

Conflicte laboral a CGT Barcelona

Un treballador de la Federació Local de Barcelona de la CGT ha declarat estar soffrint assetjament laboral. Fa 6 mesos que està de baixa, després de repetits intents de mediació per la seva banda, i sense que els responsables de la Federació informessin als sindicats del problema. Això salta quan s'està donant el judici per dos dels tres treballadors acomiadats de l'Assessoria Jurídica, que s'ha externalitzat a un servei extern.

Al mateix temps, la reacció inicial davant la denúncia pública del treballador són amenaces d'expulsió del sindicat i presentar denúncies contra ell davant els tribunals. És greu que tot això succeeixi en un sindicat com CGT, on quotidianament els seus afiliats i afiliades i delegats i delegades lluitem per tot el contrari del que ara fa la direcció local.

Estem contra els acomiadaments, contra les pressions als treballadors i els mals estils de direcció. Estem en contra d'utilitzar la justícia burgesa contra els treballadors i treballadores, la utilitzem contra els abusos empresarials i sense cap fe en ella. Estem en contra de les externalitzacions, que sempre s'acompanyen de pèrdua de salari i de drets. Ens solidaritzem amb els companys i companyes.

Victor. Afiliat d'Ad. Pública de CGT Barcelona

Fisipe: últim capítol?

Al juny, els treballadors de Fisipe guanyaven el judici contra la multinacional portuguesa: la falta de treball efectiu per part de l'empresa després d'haver perdut l'ERE de tancament, forçava a aquesta a indemnitzar els treballadors com en un acomiadament improcedent, 45 dies per any en lloc dels 20 amb que s'havia presentat l'ERE el 8/12/03. No obstant això la situació encara no s'ha resolt. Entrevistem a José Antonio Roca, secretari del comitè d'empresa i membre de la secció sindical de CGT.

LI- A hores d'ara, després de 9 mesos de conflicte, quina és la situació actual?

A dia d'avui continuem assistint a fàbrica a pesar de no tenir treball efectiu, és a dir la fàbrica està parada (Cobrant!).

Tenim una sentència que obliga l'empresa a acomiadar els treballadors en actiu per mitjà de l'acomiadament improcedent, és a dir 45 dies per any treballat.

No obstant aquesta no és ferma, per tant poden recórrer, el que ens deixaria en una situació difícil de predir.

LI- Després de moltes mobilitzacions que hem anat seguint en aquestes pàgines, vau arribar a guanyar l'ERE de tancament: perquè vau dur l'empresa a judici ¿Com vau

implicar a la casa matriu de Lisboa?

L'empresa matriu està a Portugal, des del principi es desenvolupà un pla de serveis compartits per rebaixar costos amb el lema "Una fàbrica, dues empreses".

Per tant es compartien despeses i ingressos i diferents processos, de fet el primer que van fer va ser quedar-se amb els productes desenvolupats a Barcelona.

Ara si volen recórrer les dues empreses han de disposar la quantitat íntegra de les indemnitzacions.(2x30MM Euros)

LI- Quin és el problema ara i quan se sabrà com queda?

Amb la intenció d'accelerar el cobrament de les indemnitzacions els nostres advocats estan realitzant gestions que puguin dur-nos a un acord.

Com és evident no acceptarem

cap acord que no millori el que ja tenim.

LI- Quin és l'ambient entre els treballadors i treballadores que seguïu trobant-vos diàriament a la "feina"? Seguiu fent assemblees? Què diu la gent?

Els treballadors seguim amb atenció tots els esdeveniments, després de 9 mesos molt durs, tenim certa calma sostinguda.

Les assemblees no només són obligatòries sinó que ajuden al Comitè d'Empresa a no perdre el rumb.

Cal tenir en compte que a dia d'avui s'han celebrat més de 50 assemblees en 9 mesos.

LI- Quines perspectives veus? Creus que encara podeu haver de sortir al carrer?

És molt probable que hàgim de reprendre les mobilitzacions. Estem vivint en una situació surrealista, en la qual l'empresa segueix xulejant *els treballadors i les institucions*.

Si les institucions no exigeixen aviat solucions, els treballadors valorarem d'altres alternatives.

LI- Vols afegir alguna cosa més?

Cal recordar que la tàctica més antiga de la patronal és la de deixar passar el temps amb l'esperança que els treballadors es divideixin i cedeixin. No és el nostre cas.

"Quan els treballadors perden la por, l'empresari troba el pànic"

Ànims i endavant!

Contra la privatització de Renfe

En el n.50 de LI i amb el títol d'”On va la Renfe?” anunciàvem l'inici d'una sèrie de vagues promogudes des de les Assemblees de Treballadors. Dos col·lectius (Comandaments Intermedis (MMII) i Personal Operatiu) ambdós pertanyents a Circulació, que engloba uns 3.800 treballadors directes, més uns 500 contractats inicien -uns a BCN i els altres a Saragossa- un procés assembleari que ràpidament s'estén per tot l'Estat. En el cas dels MMII fan una recollida de signatures, amb l'exigència de defensar les seves reivindicacions amb la vaga, arribant al 96% dels 800 treballadors afectats. En aquestes assemblees es convida a tots els sindicats presents a la Renfe, perquè prestin el seu suport a les decisions unitàries votades en les assemblees.

Les reivindicacions -reconegudes com justes per tots els sindicats- fan referència a l'homologació de categories i reclassificació professional, recollides i pendents de negociar en l'actual conveni col·lectiu que acaba la seva vigència al desembre.

Duem en mobilització des del 29 de juny. Hem realitzat en dies alterns tres setmanes de vagues i tenim aprovada, en més de cent assemblees de treballadors. La darrera del 31 d'agost va ser un èxit de participació. Encara ens queden 20 dies de vaga fins desembre. La pròxima Assemblea Estatal de Circulació serà el 20 de setembre i estem avançant en dotar-nos d'infraestructures que ens permetin no haver de dependre de tercers, encara que, per descomptat, seguim oberts a la unitat de tots els ferroviaris i dels sindicats o seccions sindicals que assumeixin les decisions preses en Assemblees.

Amb el rerafons de la privatització de Renfe

Pot ser que aquesta sigui l'última batalla en la Guerra contra la Privatització a la Renfe. El Govern del PSOE, després del decret que congelava l'aplicació de la Llei Ferroviària del PP en base «a la contestació del col·lectiu ferroviari», dona com a vàlida aquesta llei i després d'«escoltar» els «agents socials» vol aplicar-la «tal qual» a partir de l'1 de gener del 2005. Els

sindicats majoritaris inicien la negociació amb el Govern i li plantegen les seves condicions per a la privatització:

1.- Assumpció per part de l'Estat –és a dir dels que paguem impostos- del Deute Històric de Renfe (7.200 milions d'euros). Perquè les empreses privades que s'instal·lin (Florentino Pérez, Botín, les Koplovitch, Berlusconi...) no tinguin dificultats financeres.

2.- La formalització d'un contracte programa, que garanteixi el futur a aquestes empreses i amb l'aval financer de l'Estat.

3.- Plans industrials que racionalitzin les instal·lacions, mitjançant els corresponents expedients de tancament, de reduccions de plantilles...

4.- Mobilitat geogràfica i funcional perquè els treballadors puguin passar d'una empresa a altra (de contracte a subcontracte)

5.- Un conveni de sector per garantir la competitivitat entre les empreses que es beneficiïn del desballestament de Renfe.

6.- La Comissió de Seguiment, concebuda per facilitar més mitjans sindicals als signants (hores, clientelisme, enxufisme, corrupteles).

Per descomptat el Govern veu amb bons ulls aquestes propostes (no diguem la patronal!).

Alguns, com UGT, ja han rebut per la seva bona disposició, un avenç de 280 milions d'euros, (ho justifiquen en 140 M del deute històric i altres punts per la condonació de l'estafa de PSU). Mentre els dos grans sindicats negocien amb el Govern PSOE les reivindicacions de la gran patronal, ajornen «sine die» les dels treballadors, que al costat dels més de 10.000 milions d'euros que reivindiquen per a la Patronal, és la xocolata del lloro, ni de la seguretat de la circulació, ni de la desestructuració del territori que el continu tancament d'estacions suposa, ni de la deterioració del medi ambient de les obres faraòniques de l'AVE, ni per descomptat de l'externalització de treballs i la passada a contractes d'aquests, ja que es plantegen com a objectiu

que tots siguem contractes.

A més de la part que els grans sindicats se'n duen d'aquesta negociació (cànon de Negociació), de la que aconsegueixin sota mà amb els empresaris beneficiats per la privatització, amb el punt 5è o sigui amb el conveni del sector, liquiden la negociació col·lectiva a la Renfe, la col·loquen en els nivells mínims –perquè les empreses no competeixin amb els salaris més alts- i eliminen de la negociació al Conveni de Sector a sindicats corporatius, però potents com el SEMAF, o CGT o SF o per descomptat SCF ja que no disposen de delegats en els contractes i subcontractes i en la resta d'empreses ferroviàries i necessiten el 10% del conjunt per a estar en la Taula Negociadora.

Per a mitjans o finals de setembre pretenen tenir ultimades les «al·legacions de CCOO-UGT» per a la privatització. Casualment és la data que, després de diversos ajornaments, es va proposar a l'empresa per part del Comitè General d'Empresa perquè contestés en la nostra lluita a la reclassificació, encara que l'Empresa, és a dir el Govern, ja ha contestat a d'altres col·lectius com el d'Estacions, que més treball, més responsabilitat i ni un euro de més.

CGT no està entre els que negocien amb el Govern les privatitzacions, però s'ha limitat a convocar unes manifestacions avantguardistes per a justificar davant els afiliats que només CGT està contra la privatització, buscant més el protagonisme que ampliar la base social i desenvolupar la pressió sindical i social necessària i, per tant, unitària. Així va donar per acabada la mobilització el 10 de març en la concentració de 300 entre ferroviaris i treballadors de CGT davant el Ministeri de Foment. Ha tingut una actitud sectària no només davant la resta de sindicats sinó amb tothom que no estan afiliats a CGT. Ni tan sols el canvi de Govern i el decret que ajornava la Llei Ferroviària del PP que suposava un respir per a reprendre l'acció sindical unitària amb més impuls; ni tan sols

la mobilització del col·lectiu de circulació partint d'Assemblees Unitàries i per reivindicacions que poden ser el taló d'Aquil·les de la privatització si s'estengués a la resta de ferroviaris, ni tan sols el procés de mobilització que s'estén des de juny a desembre del col·lectiu de circulació han servit a la CGT per impulsar la lluita de tots els ferroviaris per les seves reivindicacions i contra la privatització. Han passat de les accions avantguardistes a esperar que els ferroviaris els demanin que legalitzin les seves vagues i penjar-se «medalles». Una actitud de resignació, d'acceptar anticipadament la derrota i de "salvar els mobles", que traduït vol dir tenir delegats en les empreses que resultin de la divisió impulsant el corporativisme- per això ara el seu enemic és el SCF.

La posició dels sindicats davant la nostra lluita

Les direccions sindicals donen suport verbal a les reivindicacions dels dos col·lectius de Circulació en lluita, però no suport efectiu a les accions que decidim en assemblea. CCOO i UGT ajornen les negociacions a través del Comitè General d'Empresa, manipulen les vagues i amenacen soterradament els seus afiliats que unànimement les segueixen, i col·laboren finalment amb l'empresa en la imposició de serveis mínims abusius i amb expedients sancionadors als treballadors.

Altres com SF (Sindicat Ferroviari, escissió de CCOO) o el SEMAF (Sindicat de Maquinistes) fan la política de l'estruç. El primer tot esperant que es doni la privatització i mantenir sense «desgast» l'espai sindical, amb el pretext de la unió per dalt dels sindicats majoritaris per a lluitar contra la privatització o sigui «posar la guineu a tenir cura de les gallines». El SEMAF només es mou per reivindicacions immediates i sembla que la privatització no vagi amb ells. Alguns dels seus dirigents fins i tot opinen obertament que amb la privatització tindran més oportunitats econòmiques. El Sindicat de Circulació Ferroviari (SCF) com sindicat corporatiu, malgrat la seva inexperiència i falta de perspectiva global, està donant suport a la mobilització del Personal Operatiu però no s'atreveix a elevar el tir i denunciar les responsabilitats

polítiques i econòmiques, es queden en la denúncia de la direcció corporativa. No denuncien el Govern «perquè no són polítics». Esperen tenir incidències en la nova empresa ADIF després de la privatització. Són conscients que o s'aconsegueixen ara les reivindicacions de Circulació o a partir de gener serà molt més difícil.

Des de l'inici de les Coordinadores d'Assemblees, el 3 de juny del Personal Operatiu i el 21 de juny de MMII, hem acordat la necessitat de coordinar les vagues d'ambdós col·lectius, així com crear una Taula de Treball d'ambdues Coordinadores per a defensar unitàriament les nostres reivindicacions. Lògicament el SCF ho circumscriu al col·lectiu sindical que representa. La majoria entenem que sent la reclassificació professional un problema que afecta a tots els col·lectius deuria *els sindicats de classe* estendre el conflicte a la resta de ferroviaris ARA, ja que la data 1 de gener no és només la finalització del conveni vigent, *sinó l'INICI de la privatització de Renfe*.

I la CGT?

Finalment CGT dona suport a les mobilitzacions d'ambdós col·lectius, però aquest suport es concreta a legalitzar la convocatòria de les vagues decidides en les Assemblees. Però veta la unitat d'ambdós col·lectius en la lluita perquè "amb això podria créixer el SCF". En lloc de impulsar la unitat dels treballadors i les assemblees tracta de buscar el protagonisme amb sortides parcials amb desconvocatòries de vaga de MMII, al marge de les Assemblees, sembrant la confusió i el desencantament del col·lectiu en lluita. Manté la seva arrogància burocràtica «reservant-se com a Sindicat el dret a desconvocar la vaga del Personal Operatiu per a buscar una sortida». Tracta que la negociació de les nostres reivindicacions es faci en el Comitè General d'Empresa (majoria CCOO i UGT) o en solitari com CGT, en lloc que siguin directament els treballadors en vaga amb els seus comitès de vaga i amb el suport sindical dels convocants legals (CGT i SCF). No vacil·la a rebaixar les reivindicacions dels treballadors quan l'empresa es nega a negociar. Manté un discurs corporatiu i sectari, en lloc de convocar a la resta de col·lectius ferroviaris, posant-se davant

de la lluita per la reclassificació professional, i a partir d'aquí, frenar la privatització tot desemmascarant el Govern i els seus Sindicats, fa un «brindis al Sol» cridant als treballadors d'altres col·lectius que lluitin, que ja els donaran suport, alhora que centra les seves crítiques en el SCF que és l'únic sindicat -que amb la CGT- dona suport a la mobilització. Mentre clamen «covards» als que com a sindicat estan en la vaga, s'obliden dels qui estan negociant la privatització per als empresaris. És a dir, fan com qualsevol sindicat burocratitzat en el qual les decisions les prenen quatre de l'Executiva, i amb la intenció de l'interès de l'aparell, Com a prova d'això, des que es va iniciar el conflicte només ha hagut un Ple de Seccions Sindicals del SF-CGT el 30 de juny a Madrid en el qual es van debatre 5 punts. Inclouent la vaga de circulació en el capítol de varis.

CGT tenia la gran oportunitat però, amb el corporativisme i el sectarisme que només condueix a la impotència, ha dilapidat la seva actuació anterior de denúncia, no sabent lligar els problemes immediats dels treballadors, les reivindicacions en el Conveni Col·lectiu, fins i tot les eleccions sindicals a la lluita contra la

privatització. Si hagués fet el contrari, donant impulsant a la unitat i lluita dels dos col·lectius de circulació, estenent la lluita a d'altres col·lectius, a més de quedar en dubte la representativitat dels sindicats majoritaris podria generalitzar la conflictivitat i forçar una altra negociació amb el Govern: podria frenar la privatització i segur que s'aconseguirien reivindicacions pendents.

Armando Varo. CGT

Contra els treballadors

Després de vuit anys de Govern Aznar i davant de la urgència d'acabar amb el seu llegat és normal que es generin expectatives en el Govern Zapatero, perquè tan malament no ho pot fer! Però aquesta forma de raonar és molt perillosa. Per exemple Felipe González –amb altres formes- va fer el que cap partit de dretes d'aleshores podia tirar endavant: LOAPA, OTAN, repressió, reconversió, imperialisme... Per tant, no es tracta tant de pensar que “pitjor que Aznar, impossible!” sinó de caracteritzar bé el Govern que tenim davant i al qual ens haurem d'enfrontar.

No és un govern amb coses bones i dolentes, amb actituds a les quals hem de donar suport i són progressives, i altres que no ho són i que cal rebutjar, com, per exemple, fa IU. És a dir, no ens trobem davant d'un govern mig dels treballadors i mig dels patrons, que simpatitza amb els pobles malgrat l'enorme pressió de l'estat centralista. No ha d'haver-hi ambigüitat: el conjunt de la seva política respon a un programa al servei de la Monarquia i del capitalisme espanyol, i en conseqüència, oposat a les i els treballadors i als pobles. Vegem per exemple la mesura més aplaudida per l'esquerra: la retirada de les tropes de l'Iraq. ¿És una mesura progressista del Govern que marca distància amb Bush i l'imperialisme nord-americà a favor dels pobles? Categòricament no. El Govern retira les tropes perquè no pot enfrontar-se al potent moviment de masses contra la guerra, però no pas per renunciar a una política imperialista sinó per poder tornar-hi encara amb força redoblada i mantenir una relació estreta amb l'imperialisme nord-americà. I es va confirmar: a canvi de la retirada de l'Iraq, Moratinos pacta amb EUA l'enviament de més tropes a l'Afganistan i la Guàrdia Civil a Haití, és a dir, a consolidar el domini ianqui sobre tots dos països. No és que hi hagi dues polítiques internacionals, només hi ha un projecte imperialista

que de vegades –producte del moviment de masses- ha de retrocedir una passa, per fer-ne dues cap endavant. Nosaltres no aplaudim el Govern per la retirada de l'Iraq, sinó que celebrem l'èxit –encara que tardà- del moviment contra la guerra, però advertim que aquesta retirada està al servei de noves intervencions militars imperialistes. El mateix podem dir sobre la política davant dels altres temes centrals: immigració, Euskadi, moviment obrer ... No tenim cap dubte que el govern del PSOE és un govern al servei de la burgesia i el combatem des del primer dia. El que canvia respecte a un govern del PP és com el combatem. Perquè si el govern de la dreta provoca el rebuig automàtic dels treballadors, aquest d'ara els crea il·lusions de que pot ser “el seu govern” o, com a mínim, el mal menor davant de l'amenaça que torni el PP. Tot això agreujat pel cor de dirigents sindicals de CCOO i UGT, d'IU i fins i tot de la “independentista” ERC que donen cobertura a la seva política a canvi que els caiguin engrunes i actuen per frenar l'enfrontament i la reacció del moviment de masses. Per exemple ¿a algú li passaria pel cap que ERC votés l'enviament de tropes a l'Afganistan o, amb IU, de la Guàrdia Civil a Haití si Aznar o

Rajoy es trobessin al govern? ¿A algú se li ocorreria que UGT o CCOO donessin suport a la intervenció policial per desallotjar els immigrants de la catedral de Barcelona amb la Valdecasas, en lloc d'amb el tripartit català i Zapatero a Madrid? ¿O una situació semblant al camp andalús amb la Guàrdia Civil contra els jornaleros del SOC?

Aquest cor serà un obstacle afegit a les lluites dels treballadors de les Drassanes contra privatitzacions i acomiadaments, perquè el Govern continuarà la política del PP, igual que davant la privatització de RENFE decidida pel PP i que aplicarà el PSOE...

Malgrat tot, com a les Drassanes, confiem en la capacitat de lluita dels treballadors i els pobles i hem treballar perquè en aquest procés de mobilització sigui possible configurar una nova alternativa política i sindical veritablement compromesa amb els treballadors i els pobles. Això ara és més possible que ahir, no podem deixar passar l'oportunitat.

7 de setembre de 2004

... i els seus aliats

IU, a la deriva

En la mateixa mesura que IU accentua la subordinació política al Govern del PSOE li creix la crisi interna de disgregació que té com a fons una situació financera insostenible. En aquest context la direcció de Llamazares –amb l'abstenció de l'aparell del PCE- va convocar una Assemblea Extraordinària el desembre amb l'objectiu de «reformular i reconstruir IU per a relançar-la». En un últim intent infructuós d'evitar les ruptures per l'esquerra Llamazares i el PCE han promocionat la reparació d'Anguita, que torna i es converteix en una carta de reserva per si la crisi no s'atura.

La desesperació de Llamazares per fer-se útil al PSOE no té límits. Va donar “un aprovat” als 100 dies de gestió i està a punt de donar suport als Pressupostos Generals perquè els considera “socials”, però, encara més sagnant, va votar a favor que s'enviés la Guàrdia Civil a Haití, o una mica abans, va mantenir un silenci còmplice davant de la il·legalització d'HZ a les eleccions europees.

Els tres sectors en què es divideix l'aparell d'IU no presenten diferències polítiques significatives sinó que pugnen pel repartiment del poder. Una mica més a la dreta, i monàrquica convençuda, l'alcalde de Còrdova Rosa Aguilar; Llamazares amb un acord conjuntural entre els principals barons territorials; i Frutos amb el que queda de l'aparell del PCE. Només com a exemple. El PCE, amb el PSUC-Viu, va fer el juliol passat una conferència. Aquesta és la seva avaluació de la crisi d'IU: «Tota la Conferència ha reafirmat la convicció que la recuperació d'IU passa per connectar-la amb el desenvolupament de la consciència europea i mundial contra la globalització neoliberal, i que per això l'alternativa global i concreta que s'ha d'oferir ha de tenir com a eix la centralitat econòmica i laboral, dotada de les aportacions imprescindibles sobre el desenvolupament sostenible,

l'eliminació de tot tipus de discriminacions i desigualtats, el foment de la solidaritat, la consecució d'un món en pau, el respecte per la democràcia i els drets humans i la legalitat internacional. D'aquí la renovació del compromís amb el Fòrum Social Mundial, amb el Fòrum Social Europeu i amb el Partit de l'Esquerra Europea, del qual som part». Així no hi ha problema polític, ni subordinació al Govern, ni errors de direcció, tot es resol amb més Fòrums.

Però el procés de disgregació interna continua. A finals de juny trencava Corriente Roja (vegeu-ne l'article) enduent-se entre el 10 i el 20% de la militància. També per l'esquerra, Sánchez Gordillo, alcalde de Marinaleda i principal dirigent del corrent CUT-BAI, no va compartir la decisió de CR d'abandonar «ja» IU, perquè diu que «no era el moment, havien d'haver tingut una mica més de paciència i esperar almenys fins a l'assemblea extraordinària», però assegura que CUT-BAI només té clar mantenir la seva vinculació al projecte d'IU fins a l'assemblea extraordinària i «a partir d'aquí caldrà veure què

passa en funció del resultat». Tot això passava mentre la direcció d'IU d'Andalusia decidia obrir-li un expedient per «deslleialtat amb l'organització i incompliment de les obligacions estatutàries i protocols polítics» per haver-se negat públicament a fer campanya per IU a les europees. No s'acaba aquí. La VI Assemblea d'EB-IU va aprovar ser una «organització sobirana que decideix federar-se amb IU», de la mateixa manera que EUiA. Es rebateja com a Ezker Batua-Berdeak i es desprèn de la denominació Izquierda Unida.

A això cal afegir la situació financera que travessa IU com a conseqüència de les reculades electorals i la pèrdua de recursos que comporten. Algunes entitats bancàries com la Caja de San Fernando de Sevilla han bloquejat comptes per impagament. CR afirma que a Madrid es retornen normalment prop del 60% de les cotitzacions que s'han de cobrar. La direcció d'IU vol acomiadar 5 treballadors/es de la seu central amb 20 dies per any treballat. Ara estudia la venda de la seva seu madrilenya del carrer d'Olimp, però la propietat del sòl sobre el qual s'aixeca l'edifici és de l'Ajuntament de Madrid en cessió per 75 anys. Així doncs la clau de la situació la té a les seves mans l'alcalde del PP de Madrid Alberto Ruiz-Gallardón, que hauria de fer la cessió en propietat i permetre la venda del terreny.

NOU CURS

IU i ERC envien la Guàrdia Civil a Haití

El 6 de juliol, amb l'oposició només del BNG i Nafarroa Bai, el Congrés dels Diputats va votar favorablement al Govern que s'enviés la Guàrdia Civil per posar ordre i avalar la intervenció nord-americana. Aquesta seria una segona moneda de canvi (la primera: més tropes a l'Afganistan) negociada per Zapatero amb els EUA per “compensar” la retirada de les tropes espanyoles de l'Iraq. En aquest cas IU es justifica amb la votació de l'ONU que empara l'enviament d'una força multinacional, però no és ni la primera ni l'última vegada que l'ONU avala els plans nord-americans, com ha fet recentment amb l'ocupació americana de l'Iraq. Washington va armar grups paramilitars, com va demostrar a finals de març la Comissió d'Investigació sobre Haití, instaurada per l'antic Fiscal General d'EUA, Ramsey Clark. Agents de la CIA van segrestar el president Jean Bertrand Aristide i la Casa Blanca va impulsar la designació del jutge Boniface Alexandre com a nou president. Com a mostra del caràcter públic i notori d'aquesta intervenció nord-americana, la declaració de la Cimera dels 11 caps de govern de la Comunitat del Carib, reunida el 27 de març, va negar-se a reconèixer oficialment el Govern interí d'Haití, assenyalant que «no s'havien d'adoptar accions que legitimessin les forces rebels» i van insistir en sol·licitar a l'ONU que investigui el d'Aristide. Així mateix les organitzacions que formen part de l'Assemblea de Pobles del Carib, de drets humans, de desenvolupament rural, de dones, de l'església popular, entre d'altres, que van ser opositores a Aristide denuncien que: «Les forces nord-americanes van intervenir a Haití per desvirtuar i confiscar la victòria del Poble Haitianà contra la dictadura d'Aristide». El vot d'IU –com el d'IC o ERC- són una vergonya per a qualsevol organització que es reclama d'esquerra o pel dret dels pobles a la seva sobirania.

Corriente Roja trenca amb IU

Els 26 i 27 de juny passats va tenir lloc la II Trobada estatal de Corriente Roja (CR), fins aleshores corrent intern d'IU. Agrupa militants del PCE, UJCE, PRT-IR, o Cuadernos Internacionales entre altres i representa entre el 10 i el 20% dels militants d'IU. A la Trobada van participar uns 100 delegats/des d'un total de gairebé 400 militants que reivindicaven. La decisió que va concentrar l'atenció de la Trobada va ser la d'abandonar IU, a la qual consideren "incoregible" en el seu curs a la dreta i per la falta de drets democràtics. Es va aprovar per 83 vots a favor, 15 en contra i 6 abstencions. L'abast real de la ruptura encara s'ha de veure perquè en nombrosos territoris encara no s'ha produït. Es tracta de la primera ruptura per l'esquerra que hi ha hagut a IU en tota la seva història, tot i que l'han precedida d'altres per la dreta i que en gran part van acabar integrant-se al PSOE.

En el document polític central afirmen que: "Per nosaltres el que ha de ser determinant és com avançar en construir a l'ombra d'aquestes mobilitzacions una esquerra conseqüent, anticapitalista, que s'enfronti als plans del nou Govern." Rebutgen la política de seguidisme d'IU respecte el Govern i la de les direccions de CCOO i UGT. La seva voluntat -diuen- no és convertir CR en un nou partit, sinó de ser "un motor en la conformació" d'un bloc extensible a tots els que se situen "a l'esquerra de la política d'IU". En la resolució de "Crida a la conformació del Bloc de l'Esquerra anticapitalista" es dirigeix a "...totes les organitzacions polítiques, sindicals i socials que lluiten contra un capitalisme masegat..." a totes

"aquelles organitzacions que, com Corriente Roja, pensen que no ens satisfà dir, només, "un altre món és possible", perquè aquesta afirmació conté propostes il·lusòries de "capitalisme amb rostre humà", que només serveixen per dur a pensar a molta militància de l'esquerra que, en l'etapa actual del capitalisme es poden tirar endavant reformes que el facin més acceptable, allunyant qualsevol

part de les anàlisis que fan de la situació i en particular la política dirigida a la conformació del Bloc. És en aquest sentit -com els dèiem en la carta de salutació a la Trobada, a la qual vam ser convidats- que hem impulsat la crida al reagrupament i que més tard hem concretat el front electoral amb el *PCPE, *MIA i altres activistes en la candidatura "Per una Europa dels Treballadors i els

perspectiva de revolució i socialisme.

Criden a fer l'agrupament "sobre la base d'un programa polític anticapitalista i antiimperialista, que ineludiblement ha de rebutjar obertament i categòrica la Constitució Europea i en el qual la lluita contra el règim de la monarquia i per la III República siguin els elements ordinadors." Es pronuncia pel dret d'autodeterminació i la lluita internacionalista de la classe treballadora i dels pobles, i conclou que: "La construcció d'aquesta alternativa només es pot fer des de la recuperació dels principis que van donar origen al moviment revolucionari en l'era moderna: l'internacionalisme, la democràcia directa i la independència de classe respecte dels aparells de l'Estat Burgès, amb l'objectiu de la transformació socialista de la societat.

Estem d'acord amb una gran

Pobles. NO a la constitució europea". Aleshores CR va declinar la conformació del front, possiblement amb la decisió de la ruptura les possibilitats d'avançar cap a un treball comú augmentin.

Perquè això sigui possible fa falta de debò una voluntat, com diu la seva resolució: "Pel que fa a les organitzacions i grups que cridem a conformar amb nosaltres el Bloc d'Esquerres cal que fugim de qualsevol tipus de prejudicis i rancúnies del passat. L'acceptació sincera dels principis, la lluita pel socialisme i la ferma voluntat de lluitar contra el capitalisme han de ser condicions suficients per a integrar-s'hi." Així doncs és hora de començar a fer passes en aquest sentit. Si es produeixen -com conclou la nostra carta a la Trobada- "...confiem que, més tard o més d'hora, ens trobarem en el mateix projecte"

Els abusos es paguen

El dia 28 d'abril passat van acomiadar dues treballadores de nacionalitat equatoriana al Vips de La Gran Manzana d'Alcobendas. El motiu? Van «gosar» quedar-se embarassades en una empresa on volen esclaves en comptes de treballadores. Una empresa on reclamar els teus drets és igual a acomiadament. Una empresa que roba constantment a tots els i les treballadores pagant malament la nocturnitat, els endarreriments o la liquidació. Una empresa que, acollint-se al sistema de contingents de la racista Llei d'Estrangeria, s'aprofita dels immigrants esprenent-los al màxim, per, de passada, empitjorar les condicions laborals de totes i tots els treballadors. Una empresa que és solidària patrocinant campanyes de l'estil de «Fas falta», en les quals anima la clientela a fer-se voluntària, mentre no respecta els drets més bàsics dels seus treballadors/es. En aquest mateix centre ja va ser acomiadat el setembre de l'any passat el Delegat de la Secció Sindical de CGT a Vips, l'acomiadament del qual va ser declarat improcedent en quedar demostrat que els motius de l'acomiadament eren falsos. Tot això no seria possible sense la col·laboració activa de FETICO (sindicat patronal) i de la falsa oposició de CCOO i UGT, que es limiten a aconseguir afiliats/des, defensar els seus delegats/des i mantenir els privilegis dels seus alliberats/des. N'hi ha prou amb veure les vergonyoses paraules del president de la Secció Sindical de CCOO a una de les companyes: "No et molestis a denunciar-ho perquè no hi tens res a fer". I és que qui no dona diners al "sindicat" no val la pena, sobretot si a més cal lluitar.

Una de les companyes va decidir lluitar i no acotar el cap. Per això va denunciar l'empresa. En l'acte de conciliació, Vips no va oferir cap quantitat a la companya. Volia acomiadar-la pagant-li únicament 660 euros, la quantitat que

correspon als 28 dies treballats el mes d'abril. Ni tan sols volia pagar-li els més de 300• que li corresponien pels endarreriments del Conveni. Cal recordar que el Conveni d'Hostaleria de la Comunitat de Madrid ha estat signat 16 mesos després d'haver finalitzat el d'abans, i Vips, fidel al seu costum, ha estat 18 mesos sense apujar ni un sol cèntim el sou als seus treballadors/es. El MIA, el sindicat CGT (sobretot la Secció Sindical de Vips) i diversos col·lectius de la zona ens hi vam posar a treballar. L'endemà de l'acomiadament, vam començar una intensa campanya de solidaritat amb la companya.

Enviaments massius d'e-mails i faxos a l'empresa, pintades, campanya de boicot i una concentració el divendres 21 de maig al vespre a la porta del centre de la companya, a la qual van assistir unes 100 persones i durant la qual ningú no hi va entrar a consumir.

S'ha d'assenyalar que la campanya havia d'estar fent-los mal, perquè el dia de la concentració hi havia la plana major dels directius de Vips amb cara de pocs amics, i un d'ells fins i tot va arribar a demanar a la policia que ens dissolgués. En el judici celebrat el 8 de juliol la sentència del jutge va ser d'acomiadament nul.

Sabem que legalment la paraula la tenen els jutjats socials, però també sabem que amb la mobilització i la lluita, les empreses s'ho pensen més d'una vegada (en el cas de Vips s'ho pensaran més de 100 vegades) abans de cometre abusos. Gent que treballa dins del centre va comentar-nos que des de la concentració el tracte dels encarregats ha estat correcte i que a una altra noia embarassada l'han tractat meravellosament.

També volem denunciar la hipocresia de les Administracions Públiques, que donen bonificacions a la Seguretat Social o subvencionen amb diners públics a empreses com el Vips. Prova

d'això són els acords subscrits per aquesta empresa amb l'Ajuntament d'Alcobendas o amb la Conselleria de Treball de la Comunitat de Madrid, pels quals es comprometen a contractar sectors de difícil inserció laboral (dones, joves, majors de 45 anys o immigrants), així com l'acord subscrit amb l'Institut de la Dona el 2002 en el qual es comprometen a la inserció laboral de dones víctimes de maltractaments oferint un mínim de 1000 llocs de treball en dos anys a dones, 200 dels quals seran a dones víctimes de maltractaments. Tampoc no podem deixar passar la hipocresia de certes ONG's o Fundacions com Chandra, que proclamen que volen fer del món un lloc més just i solidari mentre accepten el patrocini d'una empresa que espren, reprimeix i fomenta la precarietat laboral i social.

La situació és difícil pels i les treballadores, especialment per a immigrants, dones, joves i majors de 45, sobretot gràcies a les successives reformes laborals dels "sindicats majoritaris" i a la constant ofensiva del capital per arrabassar-nos conquestes socials aconseguides després de molts anys de lluita. És una situació global. Però aquesta petita experiència de lluita demostra que SI VOLEM, PODEM!

La unió i acció dels i les treballadores pot fer tremolar qualsevol empresa, per molt gran que sigui. No volíem acomiadar-nos sense dir que consumint en qualsevol establiment del Grup Vips (aquesta empresa engloba els establiments Vips, Ginos, Laeña, Lucca, Teatritz, Paparazzi, Rugantino, Tattaglia, El Bodegón, Starbucks-Coffee, Fridays, Bice, Iroco i Oncle Pepe) contribueixes a expandir la precarietat laboral i social, així com el menjar escombraries. Així que ja ho saps, BOICOT!!

*Movimiento de Izquierda Alternativa
(www.mialternativa.net)*

Festes alternatives de Gràcia

Agressions feixistes i pressió policial

Agressions feixistes, pressió policial i negativització mediàtica. Un 'cocktail' explosiu que va acabar enterbolint enguany les Festes Alternatives del barri de Gràcia, la celebració més popular de l'estiu a la ciutat de Barcelona. Davant de tot aquest seguit de violències i incomprensions veïnals, els diferents moviments socials graciencs han reaccionat denunciant els partits de fals Pacte Progressista del Districte de Gràcia (regit per Esquerra Republicana) i de l'Ajuntament de Barcelona.

Les Festes Alternatives haurien estat un èxit gràcies a la gran aflluència de gent als concerts, a la diversitat d'activitats programades i a la bona organització de les tres places alliberades. Diamant, per la Coordinadora Popular de Festes (CPF, independentistes); Rovira, per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona; i plaça del Nord, per l'Ateneu Llibertari. L'objectiu era aconseguir una major visibilitat veïnal de cada una de les seves lluites i mantenir el caire popular i alternatiu de les festes, enteses com l'expressió lliure i sense mediació institucional de la cultura i de l'oci.

No obstant això, les Festes han acabat deixant un mal sabor de boca entre els organitzadors. Primer, per la taca de sang que va quedar a l'Estació de Fontana, després de l'agressió neo-nazi a un jove okupa del barri, que va acabar en estat molt greu a l'UVI de l'Hospital de la Vall d'Hebron. Tot i que l'Ajuntament va signar un comunicat de rebuig als fets, els diferents col·lectius de La Vil·la segueixen denunciant "l'absència d'un suport clar i contundent" així com "la passivitat de la policia alhora d'evitar l'agressió". Mentre la premsa parlava l'endemà d'una baralla "entre skins i okupes", la realitat era dramàticament diferent: el grup de caps rapats va actuar premeditadament, duia armes blanques i tenia antecedents per agressions similars. Fins i tot,

l'agressor material de la punyalada és un conegut filo-feixista arribat tot just aquell dia de València, on se'l vincula amb membres d'Espanya 2000.

Aquella mateixa matinada, però, la Policia tenia altres feines. Com ocupar la plaça del Diamant en una demostració de força gratuïta i prepotent impedit durant uns minuts la realització del guarnit de la CPF. Segons un dels portaveus de la Coordinadora, el David Fernández, "la desmesurada presència policial durant les festes va aconseguir trencar la normalitat dels actes i crear situacions ridícules de tensió". A més, els Mossos d'Esquadra van acabar desallotjant violentament les places 'alternatives' quasi cada nit un cop passades les tres de la matinada.

Durant tota la setmana l'Ajuntament del Tripartit va continuar amb la seva campanya per criminalitzar i negativitzar les Festes Alternatives, discurs que va ser submisament reproduït per bona part dels mitjans de comunicació locals. Es va acusar els organitzadors de la Festa Alternativa d'espallar les celebracions, de destrosses als guarnits d'altres carrers, de superar l'horari oficial de tancament i de generar brutícia i

soroll sense mesura. Acusacions que, d'altra banda, els col·lectius organitzadors neguen rotundament.

Per començar el curs polític, el darrer comunicat signat pel conjunt de col·lectius del barri va enviar un missatge ben contundent als partits del Pacte de Progrés: "Alguna vegada s'ha dit que els moviments socials són les escales necessàries amb que la socialdemocràcia (sic) accedeix al govern, per desempallegar-se'n un cop s'hi instal·la. Nosaltres, com cada any, seguirem trencant aquesta tendència, seguirem traient la cultura popular al carrer i seguirem lluitant".

Sergio. Barcelona

Un barri obrer que volen per les elits

El model de ciutat que pretén l'actual Ajuntament de Barcelona defineix el barri de Gràcia com un centre d'oci de qualitat, exòtic i "alternatiu". Un antic barri industrial convertit en espai per les elits barcelonines i el turisme gràcies als lloguers impagables, els desallotjaments de cases okupades i la gran presència de policia. De tota manera, una munió de col·lectius socials –des del moviment okupa als altermundialitzadors– intenten crear alternatives i denunciar els silencis que pateixen seguint així amb la llarga tradició associativa i política graciencs. Entre molts altres motius, denuncien l'especulació immobiliària i la falta d'habitatge pels joves, que enguany ha tingut com a resposta els desallotjaments dels centres socials Les Naus i El Monstru i l'expropiació dels edificis d'altres projectes socials i culturals com La Violeta o el Club Helena.

Desallotjament de l'Hamsa. De Contra-Infos.

3.056 dies de creativitat i resistència

No negarem que avui estem tristes, perquè ens han robat un espai construït i viscut per moltes veus, persones i moments. I avui, moltes de nosaltres en llevar-nos amb la notícia de que la policia havia desallotjat la Hamsa a traïció, amb nocturnitat i alevosia ens ha envaït la ràbia. Tot i així cal assumir els desallotjaments i la desaparició física dels espais com una part més de la vida dels centres socials i cal anar una mica més enllà d'aquest primer moment. A més és tant important el com del desallotjament, com el què. Tot i que ells sempre intentaran marcar el ritme, la nostra resposta de protesta ha estat i serà escapar-nos de les seves urpes com, quan i perquè volem.

Avui ha quedat clar que si temen alguna cosa, és el fet que a la ciutat de la pau, Barcelona 2004, es visibilitzin els conflictes reals que es donen a la ciutat. És per això que han aplicat l'enginyeria repressiva més sofisticada, enmig d'una nit calurosa d'agost, poca estona abans que comencessin les guàrdies, per poder sorprendre a les persones que feia 129 dies que resistien a la Hamsa i aconseguir que el desallotjament els fos el més fàcil possible. Les administracions i els decisors polítics tenen alguns objectius clars: volen que a les persones que es neguen a viure la seva vida dins l'actual ordre de por marcat pels ritmes del mercat, la resistència els surti el més costosa possible. És per això que han deixat passar tots aquests dies i les seves nits, allargant el moment del desallotjament fins qui sabia quan. Han intentat desgastar al màxim possible, forçant a varies persones a dormir nit rera nit fora les seves cases. D'altra banda, volen «solucionar» el problema que els suposa l'okupació sense que ningú se n'assabenti, higiènicament. No poden permetre que els talls i intervencions necessàries per aconseguir acabar amb tot allò que no té cabuda dins la ciutat aparador, embrutin la imatge que amb tant esforç, inversions i arrogància estan construint dia a dia. En canvi, totes aquelles persones que estem okupant i posant, també dia a dia, la nostra vida en projectes col·lectius i antagonistes, volem que els desallotjaments siguin

una cosa ben diferent. Són un moment important perquè marquen la fi d'un espai físic que ens és un marc necessari. Però a més, són un moment en què podem donar una visibilitat especial a la nostra lluita quotidiana. La decisió de no obeir té una imatge clara i contundent durant l'enfrontament que suposa un desallotjament, amb la policia per un cantó, les persones que defensen el seu projecte per un altre. En aquest moment no hi ha diàleg possible. Avui han aconseguit en un primer moment imposar els seus objectius. Tot i això, també avui hem estat capaços entre tots plegats, d'oferir una resposta forta, d'explicar a la ciutat el que ha passat i d'aconseguir que el desallotjament no els sortís gratuït. Cal valorar molt positivament el fet que hi hagi hagut diverses estratègies i que amb tot plegat, s'hagi pogut expressar

el conflicte que suposa un desallotjament.

La Pedrera al migdia, s'ha convertit sens dubte en un punt d'inflexió que ha desbocat d'energia a totes aquelles persones que ja duïen des de la matinada d'empeu, ja fos la gent que resistia a l'interior de la Hamsa com dels grups que no han parat d'arribar des les sis del matí. Amb aquesta acció, s'ha girat la truita. No n'hem tingut prou amb defensar-nos, també hem estat capaços d'atacar el cor de la barcelona turística. Per què la Hamsa, per nosaltres, des del primer dia no són les seves quatre parets. La construcció d'un espai col·lectiu autogestionat mai ha depès d'un edifici concret, i avui i demà ens continuarem traslladant allà on sigui, a la Pedrera o si fa falta, a l'Ajuntament de Barcelona.

Contra-Infos 4/8/2004

Gastetxe (Iruña) des de 1994

El passat 16 d'agost, a les 06:30, les policies nacional, foral i municipal van irrompre al centre social ocupat de Pamplona, el Gastetxe, amb la intenció de desallotjar-ne els «okupes» que hi havia dins. Uns quants van pujar a la teulada (és una estructura metàl·lica) i els altres es van quedar en búnquers que havien condicionat en previsió del que els cauria a sobre. Paral·lelament a l'acció policial, màquines demolidores començaven a enderrocar el centre. La història ve de lluny. L'any 1978 el frontó Euskal Jai de Pamplona va ser abandonat pels seus propietaris, i així va estar fins que el 1994 diversos col·lectius de la ciutat van ocupar el lloc i van anar-lo convertint, a poc a poc, en un centre cultural de referència per als veïns del casc antic (alde zaharra) –el lloc on està situat- i altres barris de Pamplona.

Evidentment, als poders públics de la nostra estimada i vella Iruña -encapçalats per la inefable Yolanda Barcina, alcaldessa d'UPN nascuda a Burgos, que ha utilitzat com a argument invalidatori (fals o cert, és indiferent) que gairebé la meitat dels okupes no són de Pamplona, sinó okupes «professionals» que vénen d'altres llocs- no els agradava gens aquesta situació i, després d'anys de criminalització del gastetxe amb el gastat argument (fals o cert, altre cop) de la relació amb l'esquerra abertzale («El *Gastetxe és un niu d'etarres», que diria la Barcina), l'Ajuntament va comprar a la societat propietària del frontó l'espai on se situava el Gastetxe i va començar a anunciar que els okupes haurien d'abandonar-lo pacíficament perquè havia passat a ser de propietat pública, propietat (ai, quina ironia!) de tots els pamplonesos.

La resta és coneguda: la gent no cedeix a les pressions, l'Ajuntament actua, el desallotjament es fa efectiu -ells tenen armes, els okupes, no; encara que siguin, com diuen, de l'entorn etarra- i el malestar s'estén entre gran part de la població de la ciutat. En el moment en què escric aquestes línies (23/08/04) la policia està desallotjant una església abandonada i dessacralitzada que havien ocupat diversos joves en resposta a la repressiva actuació municipal. No cal ni dir-ho: un desallotjament, una altra ocupació. Molts ànims gent d'Iruña.

Gonzalo. Iruña

L'imperialisme s'embarança

Lliçons de Nayaf

Després de dues setmanes de batalles ferotges a Najaf, en què han mort desenes de xiïtes de l'Exèrcit de Mahdi i no s'han declarat les baixes de les tropes nord-americanes, totes dues bandes armades s'han retirat de la ciutat suposadament per deixar-la sota control de la "policia iraquiana" del govern titella d'Ijad Alai. L'acord confeccionat pel gran aiatol·là Alí Sistani entre les tropes invasores i el clergue radical xiïta al-Sadr han estat una mostra clara de la incapacitat política i militar dels ianquis per subjugar la resistència contra l'ocupació imperialista.

Quan aparentment les milícies se n'anaven de Najaf cantaven victòria, i amb força raó. En primer lloc, els nord-americanos no havien pogut assolir l'objectiu principal: matar al-Sadr i destruir-li les milícies. No pas perquè no

van poder imposar la condició que les milícies d'el-Sadr es rendissin o es desarmessin, malgrat que hagués estat fantàstic per a George Bush mostrar en la seva campanya electoral unes desenes de milicians detinguts i desarmats com un exemple de "la seva victòria sobre el terrorisme". De fet Washington ja sap que del que es tracta no és pas d'uns insurgents aïllats als quals es pot aixafar, sinó d'una àmplia resistència armada que té el suport d'amplis sectors del poble iraquí, que l'Exèrcit de Mahdi forma part d'aquesta resistència i que un nombre reduït dels seus combatents es trobaven a la mesquita d'Imam Alí.

On dominen els ianquis?

Les nombroses tropes nord-americanes amb el suport de tancs i caces van haver de combatre durant gairebé dues setmanes contra les armes lleugeres d'un centenar de civils per poder-se aproximar al centre de la

ciutat i, malgrat això, es van veure obligades a retirar-se al cap de poques hores per no avançar més dins d'un cul-de-sac polític i militar.

I darrere seu van deixar la ciutat sota el control de les forces de "seguretat" iraquianes. Però això mateix és el

que van fer a l'abril a Fal-luja, i ara mateix és evident que Fal-luja és una zona alliberada d'invasors. Les milícies tenien raó quan es proclamaven guanyadores de la batalla de Najaf i, a més, van imposar la mateixa condició per a la ciutat propera de Kufah: cap soldat ianqui tampoc en aquesta ciutat.

Tota la premsa occidental, per exemple la famosa revista conservadora The Times, confirma que la part oest del país es troba sota

control de la resistència, que amenaça ciutats com Mossul. Per això Washington va i ve entre decidir-se, o no, a atacar Síria per poder envoltar la zona. No obstant això, l'extensió de la guerra cap a altres països podria acabar definitivament en una "vietnamització" de l'Iraq, cosa a la qual Bush i els seus falcons no s'atreveixen de moment.

Segons els informes nord-americanos les tropes invasores estan cedint sistemàticament moltes zones urbanes als "rebels". Els representants del govern titella es troben amenaçats o són executats si no se sumen a les files del poble resistent. Ramadi està dominada per les milícies iraquianes. Ciutat Sadr, amb la seva població de dos milions d'habitants, està sota control de l'Exèrcit de Mahdi. Últimament Samarra ha passat a ser dominada pels resistents i des d'aquí surten les milícies armades per lluitar contra els ocupants als voltants de les línies petroleres. A començaments de setembre les tropes nord-americanes van ficar-se en combats ferotges contra Tall'Afar, ciutat propera a Mossul, per poder "recuperar-la" i, Bagdad? Els resistents han donat un bona "benvinguda" a la primera reunió de l'assemblea "iraquiana" que ha col·locat els EUA, amb una multitud de bombes que van esclatar a les proximitats del palau on se celebrava la convenció.

El paper de Sistani

Hi ha un refrany àrab que diu que qui està a punt de caure en un pou s'aferra fins i tot a una serp. La serp per als ianquis ha estat el gran aiatol·là Sistani. No pas perquè Sistani fos un fidel col·laborador dels colonialistes, ni un inspirador dels combatents xiïtes, sinó perquè els comandants americans i el govern titella d'Alai simplement necessitaven una figura darrere de la qual poguessin amagar la derrota de Najaf. Sistani no dona suport a la lluita armada contra els ocupants, s'estima més que se celebrin les eleccions aquest cap d'any, amb les quals creu que els seus partidaris prendran el poder. Malgrat això, durant el

podien fer-ho militarment, perquè estaven a punt d'aconseguir-ho quan van acostar-se fins a 20 metres de la mesquita d'Imam Alí on hi havia el clergue i els seus homes, sinó perquè tant Washington com el govern titella iraquí es van veure tan febles políticament que no van gosar assumir les possibles conseqüències de liquidar un dirigent de gairebé 2 milions de seguidors dels sectors xiïtes pobres.

16 En segon lloc, els militars invasors no

setge de Najaf no podia alinear-se amb les ambicions imperialistes sense liquidar un sector de la comunitat xiïta, una comunitat que encoratja amb milers de joves pobres les milícies amb Muqtada al-Sadr al capdavant. Així que va fer de serp i va convocar els xiïtes a una gran marxa a Najaf. L'endemà els agressors van signar l'acord de retirada de la ciutat.

Washington des del principi sempre ha intentat jugar la carta xiïta per controlar políticament l'Iraq, on la comunitat xiïta representa gairebé el 60 per cent de la població. Però Ahmad Xalabi va sortir-los un estafador sense cap mena d'autoritat, i Alauí, un prepotent que és incapaç de liderar ni xiïtes ni sunnites, i que busca una sortida amb la incorporació de baazistes a les seves files. Ara, els consellers voluntaris del Pentàgon, els periodistes més conservadors, proposen que Bush contracti Sistani. Però Sistani hi posa una condició: que els ocupants es retirin de l'Iraq. Quin parany! Malgrat tot, davant d'una fi inevitable, per què no avancem sota el nostre control una derrota "suau"?, pregunten els consellers.

De fet, Sistani, com qualsevol altre gran aiatol·là, que de moment són cinc en el món, té el deure de conservar la unitat de la seva comunitat sota l'hegemonia de l'alta burgesia comerciant xiïta. El que passa és que els interessos d'aquesta burgesia es contradueixen de moment amb la fam de les multinacionals imperialistes que volen saquejar l'Iraq ja i a qualsevol preu. Per això a la burgesia nacional iraquiana encara li sembla prematur expulsar els resistents del tipus Exèrcit de Mahdi perquè els imperialistes es limitin a liquidar-los.

A l'Iraq s'està ampliant el front de la resistència, combinant la lluita armada amb les mobilitzacions de masses i l'odi cap als ocupants. La primera i invariable tasca és alliberar el país dels colonialistes perquè el poble decideixi lliurement el seu futur. Malgrat això, ja ara queden clares les contradiccions de classe dins de l'àmbit independentista. Cal preparar-se pel moment que la revolució assumeixi la bandera de l'alliberament veritable contra l'imperialisme mundial.

Juan Diaz

Massacre a Ossètia del Nord

Putin n'és responsable

L'horror i les escenes dantesques dificulten l'anàlisi de les conseqüències i responsabilitats de la massacre. El balanç provisional eleva fins a més de 350 els morts i fins a més de 700 els ferits. Nosaltres rebutgem les accions de l'escamot txetxè contra civils, però no tenim cap dubte a posar com a primer responsable de les morts de l'escola n.1 de Beslav a Putin i l'exèrcit d'ocupació rus. No és només per si tot això és conseqüència d'haver iniciat l'assalt, encara que aquest és un agreujant més que demostra que la vida dels nens, pares i mestres –com abans al teatre de Moscou- per a ell no té cap valor i que són simples arguments per refermar-se en el poder. Es tracta que Putin i l'Estat rus han creat el conflicte del qual veiem les conseqüències, amb l'ocupació de Txetxènia. La situació d'opressió, la violació sistemàtica dels drets i llibertats, els assassinats continus, la repressió i la destrucció absoluta en què l'exèrcit rus ha sumit Txetxènia empenyen milers de txetxens a prendre la via de la resistència armada com a única alternativa que els queda, quan no és amb atacs suïcides en els quals la desesperació del present s'uneix a l'absència de perspectives de futur.

La tàctica de l'escamot txetxè ha permès a Putin anar reforçant-se en el poder a costa de morts civils, utilitzant el sentiment de centenars de milers

de russos que no fa gaires anys simpatitzaven amb la causa txetxena. És la mateixa història que es repeteix, la de com el poder utilitza en benefici seu les accions individuals, i encara més si tenen objectius civils. En lloc d'impulsar la lluita del poble txetxè buscant la complicitat dels pobles de la resta de Rússia contra el Govern Putin, les accions terroristes aïllen el poble txetxè, provocant ràbia i odi entre els altres pobles integrats a Rússia, un odi que és utilitzat pel govern Putin per augmentar encara més la repressió i la destrucció a Txetxènia. Caure en el parany de l'enfrontament entre pobles és un error gravíssim que afecta tants i tants moviments d'alliberament nacional. Entre els treballadors i camperols russos -o d'altres nacionalitats- i el Govern Putin hi ha un salt qualitatiu i interessos de classe oposats que cal desemmascarar una vegada i una altra.

Però les responsabilitats no s'acaben aquí. Putin té carta blanca dels EUA, la Unió Europea i l'ONU, per actuar amb total impunitat i brutalitat a Txetxènia, i només sentim certes lamentacions per les formes que no qüestionen la solidaritat en el contingut, com les de Solana. Així es teixeixen les complicitats de la reacció mundial: Sharon amb els palestins, EUA a l'Iraq o l'Afganistan, Putin a Txetxènia i es pot anar construint una llarga llista en la qual tampoc no hi falten els governs de torn de la Monarquia espanyola i el poble basc. A tots els convé mantenir molt ben harmonitzat el front mundial contra el terrorisme, contra els pobles i les llibertats. Per això el dolor per les víctimes ni ens va dur a Madrid el març ni ens duu avui a manifestar-nos a Moscou en suport del poder.

Josep Lluís.

"L'ONU fa un paper penós al Sàhara"

Tomàs Callau, un company de moviments de solidaritat internacionalista, acaba de publicar "El Sàhara Occidental. Història i actualitat d'un poble", de Llibres de l'Índex que estudia el paper dels principals actors del conflicte (EE.UU., França, Estat Espanyol, Marroc, RASD, Algèria).

LI-Quina ha estat la motivació per fer aquest llibre?

Abans de res vull comentar que és un llibre col·lectiu de tres persones, encara que el signo jo per raons diverses. És un llibre que necessitava documentació, bibliografia, recerca a hemeroteca, etc. I això és molta feina per una persona sola.

La motivació d'aquest llibre és fer una anàlisi política d'un conflicte polític internacional, perquè moltes vegades es fa una crònica cronològica o s'explica un conjunt de vivències personals, però generalment no es fa una anàlisi política global, ni de la zona. I la segona motivació ha estat remarcar que en els conflictes internacionals, els ciutadans no ens podem limitar a fer una tasca de solidaritat assistencial i/o humanitària, en aquest cas estem parlant d'un conflicte polític que té una solució política.

LI-Què hi ha en joc en aquest conflicte?

Per una part un interès geogràfic-estratègic, especialment aquests darrers anys amb la penetració lenta que està efectuant el Govern dels Estats Units a la zona del nord d'Àfrica (d'aquí l'intent d'apropament a Algèria i Libia) i el xoc amb els interessos francesos que han estat els grans dominadors d'aquesta zona del món. França, per la seva part, respon intentant reforçar el seu eix Marroc-Mauritània-Senegal.

Per una altra part, hi ha l'interès econòmic, el Sàhara occidental no és pobre en riquesa mineral, i el conflicte també intenta delimitar el control dels fosfats (els primers productors del món són el Marroc i el Sàhara Occidental), també s'ha trobat wolframí que és un mineral que s'utilitza en la indústria aeronàutica i finalment el petroli. No

per a l'explotació directa ara mateix sinó com a reserva.

Totes les potències occidentals diuen que no hi ha petroli al Sàhara Occidental, però la documentació sobre el tema ens afirma que sí. El 1956 van començar les prospeccions a Algèria i el 1958 es van fer les primeres al Sàhara Occidental per part de la multinacional italiana ENI i la nord-americana ESSO, però es va trobar petroli a Libia (molt més superficial i barat) i el del Sàhara es va quedar en reserva.

El 1970 la multinacional Union Carbide va fer unes altres prospeccions. El 2001 la multinacional Kerr-McGee va donar les opcions a la multinacional francesa Total, Fina & Elf per tal de signar un contracte de prospeccions petroleres amb la marroquina Onarep, però el contracte va ser denunciat internacionalment perquè afectava a la zona ocupada de Dakhla (territoris ocupats).

I aquest mateix any, la multinacional britànica Wessex Exploration Limited ha estudiat la plataforma continental d'El Aaiún, per preparar l'explotació petrolera d'acord amb el Govern marroquí. Però altra vegada ha estat denunciat perquè l'explotació es faria en els territoris ocupats i pendents de descolonització. Les dades són evidents, no ens podem creure que no hi ha petroli.

LI-Quin paper està jugant el Govern Zapatero?

El paper de l'actual Govern espanyol està per veure, per una part han fet un intent de posar fi a la tensa relació que mantenia el Govern del PP amb el Govern marroquí des de la comèdia de Perejil, però quan ha arribat l'hora de parlar del Sàhara han intentat crear "un nou marc i un nou acord".

I això és molt perillós, perquè no cal un nou marc, el marc que hi ha és el debat del conflicte a l'ONU i a l'OUA i els contactes bilaterals Govern del Marroc-RASD (República Àrab Sahariana Democràtica) que són els representants dels ocupants i dels ocupats. Buscar d'altres marcs és afavorir el Govern marroquí i tornar a començar des de zero. Tampoc no és productiu un nou acord, perquè

se salta els Acords de Pau i els Plans Baker, que tot i no ser bons pel Sàhara, saltar-se'ls només afavoriria al Marroc perquè és l'únic que no accepta els acords i els plans i només parla "d'integració del Sàhara al Marroc". Un nou acord tornaria a aturar tot el procés de descolonització durant molts anys. Creiem que el Govern Zapatero (i el de Maragall) s'equivoquen. Un altre aspecte són les declaracions de Moratinos, pensem que té les idees més clares i coneix el món àrab, però no sabem per ara el camí triat pel nou Govern per al nord d'Àfrica, tot i que sabem que dins el PSOE hi ha un fort sector partidari d'un apropament a la monarquia marroquina.

LI-Hi ha hagut canvis amb el nou rei marroquí?

El nou rei és com tots els reis que hi ha hagut. Malgrat el bombardeig informatiu (especialment a França) que ens ha intentat convèncer que Mohamed VI és "un aperturista", "un demòcrata" i "molt europeu" (perquè ha estudiat en universitats europees), la realitat ens deixa unes dades fredes però clares: el govern marroquí gira al voltant del binomi monarquia-exèrcit i de la seva bona entesa, el rei és el cap suprem de les Forces Armades, nomena els càrrecs militars, pot decretar l'estat d'excepció, és el Cap d'Estat Major (segons l'article 30 de la Constitució), és el Ministre de Defensa i a més a més del cap polític i militar també és el cap religiós del país. Més poder impossible, i res no ha canviat des de la seva arribada al tron.

Tampoc no ha canviat la situació a les presons, ni la dels presoners polítics (només uns pocs indults per fer contenta la premsa estrangera que el qualifica "d'aperturista"), tampoc no ha canviat la política de murs imposada als territoris ocupats del Sàhara Occ (tot i que hi ha un alto el foc, des del 1991) i què condemna a molts nòmades saharians a fer-se sedentaris forçadament, aquesta situació ha estat denunciada per moltes organitzacions internacionals (fins i tot les franceses més conegudes) com "una violació dels drets socio-econòmics i culturals dels nòmades saharians". Tampoc no ha canviat la situació econòmica de dependència dels marroquins, ni la laboral, ni la social. Només hi ha hagut un canvi de façana.

Tampoc la vida s'ha normalitzat als territoris ocupats, segons les ONG internacionals "hi ha un veritable estat d'excepció econòmica" amb 2/3 de la població sense feina, sense cap universitat als territoris ocupats en funcionament i amb una persecució sistemàtica de la llengua, la bandera i la cultura dels saharians i sense garanties en els judicis, com han denunciat diferents organitzacions de juristes internacionals (també espanyols i catalans).

LI-Què ha fet l'ONU?

El paper de l'ONU jo el qualificaria de penós per la seva incapacitat de fer complir les seves pròpies resolucions. Es van acceptant fets consumats (com la invasió del Sàhara Occ) i després costa molt fer resolucions en contra dels interessos d'alguns països del Consell de Seguretat i encara costa més fer complir les resolucions (aprovades pel mateix Consell de Seguretat i per l'Assemblea General).

L'ONU només va tenir les idees clares en aquest conflicte els anys 70, en què començaven els processos descolonitzadors a l'Àfrica, llavors va creure que s'havia de començar el procés al Sàhara, però va ser traïda pel tripartit Espanya-Estats Units-Marroc que es van posar d'acord a esquena de l'ONU per dividir el territori pendent de descolonització en dos parts i donar-ne una al Marroc i una altra a Mauritània, al marge dels acords de l'ONU i sense fer cap consulta als seus pobladors autòctons. Aquest període l'analitzem en profunditat en un capítol del llibre perquè va complicar molt més el conflicte.

LI-Què representen els Plans Baker per la solució del conflicte ?

Els darrers plans Baker són el pas definitiu d'un procés d'autodeterminació a un procés autonòmic descafeïnat, amb la creació d'un territori autonòmic provisional per un període de 5 anys. Per a desvirtuar encara més els primers acords de l'ONU, el Govern del Marroc ha intentat canviar constantment els criteris del cens de votants (intentant incloure la major quantitat de colons marroquins en els censos) per tal de canviar la tendència del vot en el cas de produir-se el referèndum acordat per l'ONU als territoris ocupats de la RASD.

Amb tots aquests boicots, trampes i aleniments del procés (denunciats pels mateixos representants de l'ONU a la zona), tampoc n'ha tingut prou el Govern marroquí i no accepta els Plans Baker.

LI-Com funciona el Front Polisari, què planteja?

El Front Polisari no és un partit polític d'esquema occidental, sinó un front que agrupa diferents corrents polítiques i ètniques, cal recordar que l'organització era tribal abans de l'arribada dels europeus. Per tant agrupa les diferents tendències tant polítiques com tribals. A més a més aquest Front va actuar com a moviment d'alliberament armat i actualment té el govern de la RASD per elecció.

S'organitzen a partir de les decisions preses en els Congressos on participen diferents delegats provinents dels camps de refugiats, dels territoris ocupats i de la diàspora (especialment europea i d'altres països africans

LI-Pots resumir el funcionament de la RASD?

La RASD s'organitza políticament amb un Congrés de diputats, un Govern i els Ministeris que tenen autoritat sobre els camps de refugiats i els territoris "alliberats". L'administració sahariana

dóna prioritat als Ministeris relacionats amb l'educació, la sanitat, la joventut, la dona, els transports i exteriors, i s'administren per wilayas (com aquí serien regions) i dayras (ciutats o pobles, governs municipals).

En aquests governs municipals hi ha un representant (semblant a l'alcalde) i un consell que s'encarrega dels temes prioritaris (sanitat, educació...) que està compost majoritàriament per dones.

A nivell internacional estan reconeguts per 79 països, la majoria americans, africans i asiàtics. Però només hi ha 2 països europeus que han reconegut la RASD, tampoc han reconegut mai la RASD ni Estats Units ni Rússia (tampoc la URSS al seu moment).

El Govern espanyol tampoc reconeix la RASD, encara que hi ha un representant "tolerat" del Front Polisari a Madrid, també tenen representació a Catalunya.

Als països que no tenen representació oficial hi ha un membre del Front Polisari com a moviment d'alliberament "tolerat". Malgrat tot tenen representació a l'ONU i a l'OUA, i també un representant al Parlament Europeu que no és oficial i que treballa amb els intergrups parlamentaris de solidaritat amb el poble del Sàhara.

Catalunya amb el Sàhara

La Plataforma Catalunya amb el Sàhara que es creà per primera vegada l'any 1997 amb motiu del referèndum d'autodeterminació, previst per a l'any 1998 i que a hores d'ara encara no s'ha celebrat.

Els objectius generals de la Plataforma serien:

Treballar activament (...) en la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació del Poble Saharià, partint del principi que es tracta d'un problema de descolonització inacabat (...) Per tant, hem de treballar per a la immediata aplicació del pla de Pau per a la Lliure Determinació del Sàhara Occidental que ha de passar ineludiblement per una consulta lliure i transparent a la població sahariana. (...)

Treballar activament per tal que els Governos, català i espanyol, i els diferents centres de poder polític, on s'hi tingui accés, adoptin i s'impliquin d'una forma clara i sense ambigüitats en l'aplicació del Pla de Pau que ha de conduir a la celebració del Referèndum d'Autodeterminació. (...)

Impulsar iniciatives de tot tipus destinades a denunciar la repressió sistemàtica que el govern del Marroc exerceix en els territoris ocupats i la violació dels Drets Humans a què es veu sotmesa la població civil sahariana (...)

Vaga de fam dels presos palestins

La batalla dels estómacs buits

Quan estem tancant aquest número de LI, sembla que la massiva vaga de fam dels presos palestins ha acabat amb victòria. Les darreres notícies indiquen que els presos han suspès la protesta el dia dos de setembre després d'haver arrancat concessions al govern de Sharon. Per primera vegada en els darrers set mesos, han estat alliberats els primers presos d'un grup de 300 abans de complir les condemnes.

Han passat 18 dies des que els presos polítics palestins van començar la vaga de fam que llança la consigna de « Ens estimem més morir que agenollar-nos ». El nombre de detinguts creix cada dia. Durant la Intifada d'Al Aqsa 8000 ciutadans palestins han estat arrestats, les Forces Militars Israelianes han llançat campanyes de detencions contra els palestins amb la població en general com a objectiu aleatori. Moltes vegades duen a terme arrestos col·lectius sense diferenciar per sexes o grups d'edats, que van des dels 10 als 75 anys, tots pateixen la violència psicològica en el viatge cap als centres d'interrogació.

El nombre de palestins detinguts en presons israelianes era de 1500

abans de l'esclat de la Intifada.

Ara els detinguts han començat una lluita legítima per aconseguir els drets humans bàsics que se'ls escamotegen amb mesures d'opressió. Han provat d'obtenir els seus drets de diverses maneres que no han reeixit, per la qual cosa han començat la vaga de fam com a resultat de les següents mesures de barbàrie per part d'Israel.

Els impedeixen l'atenció sanitària, les condicions de salut dels detinguts és extremadament pobra. Hi ha molts detinguts ferits i mutilats. Mai no es produeixen les cures mèdiques necessàries, cosa que s'afegeix a la pràctica de tortura física i al fet de viure en cel·les sobrepoblades i inadequades. La massificació de les cel·les, sense aire fresc ni llum solar directa i la sobrepoblació de les presons han deteriorat molts aspectes de les condicions de vida dels detinguts. Hi ha detinguts obligats a dormir directament damunt del terra.

Se'ls impedeix continuar l'educació i se'ls confisca qualsevol eina d'estudi. Els centres de detenció per a presos polítics no són aptes per a l'ús humà, i ni tan sols per a tenir-hi animals. S'ataca els detinguts dins de les cel·les amb gasos lacrimògens. Se'ls confina en

cel·les individuals. Se'ls emmanilla i se'ls tapen els ulls a fi de debilitar-los la moral. Sempre estan sotmesos a la humiliació, la tortura i a pallisses mortals. Se'ls priva de comunicació amb la família i els fills. Se'ls obliga a despullar-se durant els escorcolls.

Totes aquestes raons ens fan adonar ben bé de fins a quin punt els detinguts palestins estan patint com a conseqüència de la política israeliana a les presons. Això obliga cadascun dels països que tenen compromisos polítics i ètics a intervenir en les condicions cruels a les quals s'enfronten els detinguts dins de les presons israelianes. És necessària una intervenció política seriosa i immediata dels països àrabs, europeus i de la Comunitat Internacional que han de prendre decisions fermes sobre les mesures i l'actitud d'un Estat que es considera si mateix com a sotmès a la llei i que s'autoproclama l'únic Estat democràtic de la regió.

Com a palestins, fem una crida que s'adoptin sancions contra les mesures d'opressió i el comportament israelians contra els nostres detinguts polítics i urgim a una solidaritat real i a donar-los suport amb nosaltres.

Unió de Ctès. de Treball de la Salut

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

